

Ἐφημερίδες ποῦ τὴν γράφει ὁ Κουρής.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Ἐτος χίλιμα ὀκτακόσια κι' ὀγδοήκοντα ἑννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάξῃ περισσέματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μὴ φορὰ θὰ θγάινῃ,
Κι' ἔταν ἔγω ἱερονόδα — κι' ἔποτε μοὶ κερταίνῃ.
Συνδρομητὴς θὰ δέχομαι — ἴδου τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὴ ἔσται Ἐπαρχίας — καὶ ἔσ' Ἐξωτερικόν,
ἑπαθὴ καιροὺς πτωχίαις — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν,
Συνδρομὴ γιὰ καθὲν χρόνον — τρέξατε δώδεκα καὶ μόνον,

γιὰ τὰ εἶνα ἑμῶς μέρη — δικαίνετε καὶ ἔσ' ἄξιον.
Ἄλλ' ἔδω συνδρομητῆς — δὲν θὰ γίνονται ποτεί,
κι' ἔσα ὄλλα κι' ἔν κρατῆς — δὲν περὶ συνδρομητῆς.
Κι' ὄστε θίλω νταρεβέρι — μὴ κανένας κανονίση,
Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀποστῆλονται σ' ἔμα,
Μέσ' ὅταν φέρον τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μας μὴ δεκάρα.

Δεκαεννέα τοῦ Νοεμβρίου,
σάλος μεγάλος Βουλευτηρίου.

Διακόσια ἑβδομήντα κι' ἄλλα ἑπτὰ συνάμα,
κουβέντα γιὰ τὸ νέον τοῦ Διαδόχου γράμμα.

**Γράμμα τοῦ Ἰωαννατίνου
ἔσ' ἄνδρα Ἡερολίνου.**

Εὐχαριστῶ θερμότερα μὲ τὴν ψυχὴν μου ὅλην
τὴν εὐγενῆ κι' εὐδαίμονα τοῦ Γουλιέλμου πόλιν
καὶ σύμπαντα τὸν ἔξοχον τοῦ Βερολίνου ἄνδρα
καὶ ὄλων τοῦ τῶν ἀγαθῶν δὲν θὰ φανῶ ἀμνήμων,
μὰ πάντα θὰ ἐργάζομαι κι' ἐγὼ ὑπὲρ ἐκείνου,
ὡσάν νὰ εἶμαι κάτοικος κι' ἀσπὸς τοῦ Βερολίνου.

Θὰ πάσχω εἰς τὰς θλίψεις του, θὰ χαίρω ἔσ' ἄνδρα χαράς του,
καὶ θὰ ζητῶ ὑπὲρ αὐτοῦ πᾶν ἀγαθὸν τοῦ Πλάστου,
καὶ πρὸς αὐτὸν θὰ στρέφεται ὁ νοὺς καὶ ἡ ψυχὴ μου
καὶ ὄλα μου τὰ ὄνειρα κι' ἑκάστη προουχὴ μου,
καὶ εἰς τὰς σφαίρας πάντοτε τοῦ εὐγενοῦς τοῦ κόσμου
ἡμέραν νύκτα θὰ πετῶ μετὰ τῆς γυναίκας μου.

Θὰ τὸν τιμῶ ἀείποτε ὡς πρὶν τὸν ἐξετίμων,
ἐνθὲ εἰς τὸν ἡμέτερον τῶν Ἀθηναίων ἄνδρα,
ποῦ τώρα εἰς τοὺς γάμους μας συγχινημένος ἦτο
κι' ἐξεσβεράθη ὁ πτωχὸς μὲ τὰ πολλὰ τὰ ζήτω,
δὲν εἶπα ἐν τούλάχιστον θερμὸν εὐχαριστῶ,
ἀλλ' οὔτε χάριν πρὸς αὐτὸν καμμίαν χρεωστῶ.

Μὲ ἄρθρα καὶ ποιήματα μοῦ ἔλασαν τ' αὐτὰ
καὶ ὄλοι μ' ἐζωγράφιζαν μὲ τόση λεβεντιά.
Ὅλοι ἐξέμουν τὴν αὐγὴν ἡμέρας τρισολθίου
κι' ἀπὸ τὰ δῶρα ἔγμισε ὁ κάθε ἀραμπᾶς,
χωρὶς ν' ἀποσούσῃ πῶς κι' ἐγὼ τοὺς ἔχω διὰ βίου,
ὡς συνειθίζει πάντοτε νὰ λέγῃ ὁ μπαμπᾶς.

Ἐδῶ διὰ τοὺς γάμους μας τὸ πᾶν ἀνεστατώθη
καὶ πάντες ἐπληρώθησαν οἱ πρὸ αἰῶνος πόθοι.
Ἀσμένως ἀπεδέχθημεν τὰ δῶρα καθενὸς
κι' ἀργύρους καὶ ἀδάμαντας καὶ ψέλλια στρεπτά,
κι' ἐμεῖς διὰ τῶν γάμων μας τὸ μέγα γεγονός
δρῶ κάλπικα δὲν δώσαμε εἰς τοὺς πτωχοὺς λεπτά.

Καὶ ἤδη πλέον βαρυνθεὶς τὸν θόρυβον τῶν κάμων
ἔσ' ἄνδρα Βερολίνοῦ τὸν λαὸν διατελῶ εὐγνώμων.
Κι' ἂν δι' αὐτὴν τὴν εὐνοίαν θυμῶσθ' ὁ Φιλῆμων
μὲ ὅλην τὴν ἐξέχουσαν τοῦ ἄνδρα συντροφίαν,
ἐγὼ τὸν πρῶτον θὰ ὕμνω τῆς Γερμανίας ἄνδρα,
διότι οὗτος μ' ἔδωσε γυναῖκα τὴν Σοφίαν.

